

GRAANCIRKELS

maart 2015

Ineens zijn ze er weer. Ogenschijnlijk uit het niets komt het idee op om over ze te schrijven. Ik kan de oorsprong niet herleiden. Het plan moet toch ergens vandaan komen. Waar ligt het begin? Is het een minuscuul vonkje in mijn brein? Of wordt het ingefluisterd door de wind? Ook na duchtig spuurwerk in mijn herinneringen van de afgelopen dagen vind ik geen aanleiding. Ze zijn er gewoon weer. De graancirkels zijn terug in mijn leven.

Jaren geleden hielden ze me al een tijdje bezig. Destijds waren het vooral boeken waar ik kennis uit vergaarde, en een paar websites, die toen nog in de kinderschoenen stonden.

Nu is er online een overdaad aan films en filmpjes die mijn honger stillen. Voor korte tijd. Nieuwe informatie wakkert nieuwe interesse aan. Ik kan het niet helpen kippenvel te krijgen en meegezogen te worden iedere keer dat ik over graancirkels lees of zie. De fascinatie is zo sterk dat ik die mondjesmaat toe zou moeten laten.

Veel van de heisa om gewasformaties, zoals graancirkels ook wel genoemd worden, is voer voor psychotische wanen. De wildste theorieën doen de ronde over betekenis en ontstaan ervan, terwijl de figuren op de akkers op zich van een verbluffende schoonheid zijn en een buitengewoon mysterie vormen. De geest werkt kennelijk zo dat die altijd op zoek is naar een sluitende verklaring voor wat de zintuigen aan gegevens leveren.

Mijn gedachten hierover ordenend kijk ik door het raam naar de voorbijrijvende wolken.

Een koolmees vliegt op van een boom en laat een trillend takje achter. Dan begint het te lopen: aan dat bewegende takje ligt het oneindig complexe samenspel ten grondslag van het wezen van de vogel en dat van de boom, en alles wat nodig was om beide levensvormen tot

wasdom te laten komen, zoals aarde, water, lucht en licht. Bovendien is het niets zonder mijn ogen die het registreren en het brein dat het waarneemt. Tel mijn leven er dus bij op, uitmondend in het schrijven van deze woorden. Probeer een voorstelling te maken van de hand die samengesteld is uit – ik weet niet hoeveel – trillende deeltjes, die waarschijnlijk niet eens deeltjes zijn maar alleen maar beweging, energie. Voor de pen geldt hetzelfde, een niet-kenbare verzameling van iets, of juist van niets als je het bestaan van het tastbare beschouwt als de leegte tussen de atomen. En het geduldige papier natuurlijk en de inkt die zich, als je er even over nadenkt, op miraculeuze wijze tot karakters vormt die voor een deel van de mensheid ook nog betekenis hebben. Als een individueel bewustzijn in staat is op deze wijze gestructureerd figuren met inhoud en een zekere esthetiek te creëren, zou een collectief bewustzijn dat dan ook kunnen, op grotere schaal, op landbouwgrond bijvoorbeeld?

Bij de implicaties van die vaststelling begint het te duizelen. Hoog tijd om de graancirkels weer in een la te stoppen, te kiezen voor mijn gezondheid en het mysterie mysterie te laten.